1960
అక్టోబర్ 18

మహారాష్ట్ర రాష్ట్రం
Vs.
విష్ణు రామచంద్ర
(ఎం హిదయతుల్లా మరియు జె.సి. షా, జె.జె.)

బహిష్కరణ – ఉత్తర్వు , దోషులుగా నిర్ధారించబడిన నేరస్థుల మునుపటి/గత కాలానికి సంబంధించినది అయితే – శాసనం, భావి లేదా పునరాలోచనలో ఉంటే – బాంబే పోలీసు చట్టం , 1951, సెక్షన్లు 57 (1), 142 – ఇండియన్ పీనల్ కోడ్, సెక్షన్లు 114, 380, 411.

నవంబర్ 16 , 1949న, భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 380 మరియు 114 ప్రకారం ప్రతివాది దోషిగా నిర్ధారించబడింది. అక్టోబరు 15, 1957న, బొంబాయి పోలీసు చట్టంలోని సెక్షన్ 57(1) ప్రకారం డిప్యూటీ కమీషనర్ ఆఫ్ పోలీస్ , బాంబే గ్రేటర్ బాంబే పరిధి నుండి అతనిని బహిష్కరిస్తూ ఒక ఉత్తర్వును జారీ చేసారు. తర్వాత అతన్ని బహిష్కరించిన ప్రాంతానికి తిరిగి వచ్చినందుకు ప్రెసిడెన్సీ మేజిస్ట్రేట్ ద్వారా బాంబే పోలీసు చట్టంలోని సెక్షన్ 142 కింద విచారణ జరిపి దోషిగా నిర్ధారించారు. పునర్విమర్శ కోసం చేసిన దరఖాస్తుపై హైకోర్టు బాంబే పోలీసు చట్టంలోని సెక్షన్ 57 పునరాలోచనలో లేదని మరియు చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత బహిష్కరణకు ఆధారమైన నేరారోపణ జరిగితే తప్ప వర్తించదని తన వాదనను సమర్థిస్తూ ప్రతివాదిని నిర్దోషిగా ప్రకటించింది. ఈ కోర్టు ప్రత్యేక అనుమతితో అప్పీలుదారు చేసిన అప్పీల్‌పై అది

స్పష్టంగా లేదా అవసరమైన సూచనల ద్వారా భాష వాటిని పునరాలోచనకు గురిచేస్తే తప్ప చట్టాలను సాధారణంగా అర్థం చేసుకోవలసి ఉంటుంది , మరియు కొత్త నేరాలను సృష్టించే శిక్షా శాసనాలు ఎల్లప్పుడూ భావి సూచకమైనవిగా ఉంటాయి, వైకల్యాలను **లను** సృష్టించే శిక్షా శాసనాలు సాధారణంగా అర్థం చేసుకున్నప్పటికీ , ఉద్దేశ్యం ఉన్నప్పుడు కొన్నిసార్లు పునరాలోచనలో అర్థం చేసుకోవచ్చు. శిక్షించడానికి కాదు కానీ అవాంఛనీయ వ్యక్తుల నుండి ప్రజలను రక్షించడానికి , వారి గత ప్రవర్తన భవిష్యత్తు చర్యకు ఆధారం.

మిడ్‌ల్యాండ్ Ry. Co. V. Pye, 10 C.B. (N.S.) 179, **రెక్స్ V. బర్త్-విజిల్**, (1889) 58 L.J. (N.S.) M.C. 158, **క్వీన్ V. వైన్**, [1875] 10 Q.B. 195, **Ex parte Pratt**,

[1884] 12 Q.B. 334, **బోర్కే V. నట్,** [1898] 1 Q.B. 725, **గణేశన్ V. A.K. జోస్లీన్,** A.I.R. 1957 కాల్. 33, **తాహెర్ సైఫుద్దీన్ V. టైబ్బాయి మూసాజీ**, A.I.R. 1953 బాంబే 183, **ది క్వీన్ V. సెయింట్ మేరీ వైట్‌చాపెల్ నివాసులు** , [1848] 12 Q.B.120 (E): 116 E.R. SII మరియు **రెక్స్ V. ఆస్టిన్,** [1913] I K.B. 551, పరిగణించబడింది మరియు దరఖాస్తు చేయబడింది.

బాంబే పోలీసు చట్టంలోని సెక్షన్ 57 కొత్త నేరాన్ని సృష్టించలేదు కానీ నిర్దిష్ట నేరాలకు పాల్పడిన అవాంఛనీయ వ్యక్తుల కార్యకలాపాల నుండి ప్రజలను రక్షించడానికి రూపొందించబడింది మరియు భవిష్యత్తులో అలాంటి కార్యకలాపాలు పునరావృతం కాకుండా నిరోధించడానికి వారి కార్యకలాపాల ప్రాంతాలకు వెలుపల వారిని ఉంచడానికి అధికారులు వారి కార్యకలాపాలను గమనించడానికి వీలు కల్పించారు.

సెక్షన్ 57లో ఉపయోగించిన విధంగా "ఉంది" అనే క్రియ అంటే "ఉండాలి" అని అర్థం. శిక్షార్హుడైన నేరస్థుడిని అతని చర్యల నుండి నిరోధించడం కోసం అతని మునుపటి/గత కాలానికి గమనించే చట్టం , చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత అతనిపై తీసుకున్న చర్య ఉన్నంత వరకు పునరాలోచనలో వర్తించదని చెప్పలేము. సందేహాస్పద చట్టం కాబట్టి పునరాలోచనలో వర్తించదు కానీ రాబోయే చట్టాలకి.

బహిష్కరణ ఉత్తర్వు తప్పనిసరిగా నిజాయితీగా ఉండాలి మరియు సమయానికి తగినంత దగ్గరగా ఉండే ఒక నేరారోపణకు సంబంధించినదిగా ఉండాలి.

క్రిమినల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: క్రిమినల్ అప్పీల్ నం.78/1959.

1958లోని క్రిమినల్ రివిజన్ అప్లికేషన్ నెం.1393లో మాజీ బొంబాయి హైకోర్టు యొక్క నవంబర్ 25 , 1958 నాటి తీర్పు మరియు ఆర్డర్ నుండి ప్రత్యేక సెలవు ద్వారా అప్పీల్ చేయడం , 1958 నాటి కేసు నెం.1101/Pలో బొంబాయిలోని మజగావ్ ప్రెసిడెన్సీ మేజిస్ట్రేట్ II క్లాస్, సెప్టెంబర్ 18, 1958 నాటి తీర్పు మరియు ఆర్డర్ నుండి ఉద్భవించింది.

అప్పీలుదారు కోసం: R.H. ధేబర్.

ప్రతివాది కనిపించలేదు.

1960. అక్టోబరు 18. కోర్టు తీర్పు వెలువరించింది

హిదయతుల్లా, న్యాయమూర్తి. --- ఇది సెక్షన్ 142 కింద ప్రాసిక్యూట్ చేయబడిన ప్రతివాది విష్ణు రామచంద్రను నిర్దోషిగా విడుదల చేసిన బాంబే హైకోర్టు ఉత్తర్వుకు వ్యతిరేకంగా , ఈ కోర్టు ప్రత్యేక అనుమతితో బాంబే రాష్ట్రం చేసిన అప్పీల్ ఇది. బాంబే పోలీసు చట్టం మరియు ప్రెసిడెన్సీ మేజిస్ట్రేట్, 2వ కోర్టు, మజగావ్, బొంబాయి ఆరు నెలల కఠిన కారాగార శిక్ష విధించింది.

నవంబర్ 16, 1949న, విష్ణు రామచంద్ర భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 380 మరియు 114 కింద దోషిగా నిర్ధారించబడింది మరియు ఒక నెల కఠిన కారాగార శిక్ష విధించబడింది. అక్టోబరు 15, 1957న, బొంబాయి పోలీసు చట్టం (22 ఆఫ్ 1951)లోని సెక్షన్ 57(a) ప్రకారం బాంబే డిప్యూటీ కమీషనర్ , విష్ణు రామచంద్రకు వ్యతిరేకంగా ఒక సంవత్సరం పాటు పనిచేయవలసిందిగా ఒక ఉత్తర్వును జారీ చేశారు. అతన్ని గ్రేటర్ బాంబే సరిహద్దుల నుండి బహిష్కరించింది. ఆ సమయంలో, విష్ణు రామచంద్రపై భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 411 కింద ప్రాసిక్యూషన్ పెండింగ్‌లో ఉంది మరియు కేసుకు హాజరయ్యేందుకు వీలుగా అతన్ని వెంటనే బహిష్కరించలేదు. ఈ ప్రాసిక్యూషన్ జూలై 10 , 1958న ముగిసింది మరియు అతనిని నిర్దోషిగా విడుదల చేసింది. వెంటనే, ఒక కానిస్టేబుల్ అతన్ని గ్రేటర్ బాంబే పరిధిలోకి తీసుకెళ్లి , అక్కడ వదిలిపెట్టాడు. ప్రాసిక్యూషన్ కేసు ఏమిటంటే , అతను గ్రేటర్ బొంబాయికి తిరిగి వచ్చాడు మరియు ఆగష్టు 24 , 1958న పైడోనీలో అరెస్టు చేయబడ్డాడు. బాంబే పోలీసు చట్టంలోని సెక్షన్ 142 కింద అతనిపై విచారణ జరిగింది. తనను బలవంతంగా పైడోనీకి తీసుకువచ్చి అరెస్టు చేశారనే అతని అభ్యర్థనను ప్రెసిడెన్సీ మేజిస్ట్రేట్ అంగీకరించలేదు మరియు అతను దోషిగా నిర్ధారించబడ్డాడు.

అతను ఒక పునర్విమర్శ దరఖాస్తును దాఖలు చేశాడు, దానిని బొంబాయి హైకోర్టులోని ఒక లార్న్డ్ సింగిల్ జడ్జి విచారించారు. హైకోర్టు ముందు మూడు వాదనలు లేవనెత్తారు. మొదటిది , డిప్యూటీ కమీషనర్ ఆఫ్ పోలీస్ కేసు యొక్క వాస్తవాలను బహిష్కరణకు ఆదేశించే ముందు తన మనస్సును (mind) అన్వయించలేదు. రెండవది, బాంబే పోలీసు చట్టంలోని సెక్షన్ 57 భావి , మరియు ఆ చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత బహిష్కరణ చర్యకు ఆధారమైన నేరారోపణ జరిగితే తప్ప వర్తించదు. మూడవది ఏమిటంటే , విష్ణు రామచంద్ర తనను ప్రాసిక్యూట్ చేసిన నేరానికి సంబంధించిన కమీషన్‌లో తనను తాను నిమగ్నం చేసే అవకాశం ఉందని డిప్యూటీ కమీషనర్ విశ్వసించిన నమ్మకం , అప్పుడు పెండింగ్‌లో ఉన్న ప్రాసిక్యూషన్ ఆధారంగా , మరియు అతని నిర్దోషిగా విడుదలైన తర్వాత ఆ కారణం అదృశ్యమైపోయింది. హైకోర్టు మొదటి, మూడో కారణాలను పరిగణనలోకి తీసుకోలేదు, ఎందుకంటే రెండో ఆధారం బాగుందని పేర్కొంది.

బాంబే పోలీసు చట్టంలోని సెక్షన్ 57 ఈ క్రింది విధంగా ఉంది:

“కొన్ని నేరాలకు పాల్పడిన వ్యక్తుల తొలగింపు.__

ఒక వ్యక్తి దోషిగా తేలితే__

(ఎ) ఇండియన్ పీనల్ కోడ్ (1860 XLV) యొక్క XII, XVI లేదా XVII అధ్యాయం ప్రకారం నేరం, లేదా

(బి) బొంబాయి బిచ్చగాళ్ల చట్టం, 1945 (బాంబే XXIII ఆఫ్ 1945), 1923 (బాంబే XI ఆఫ్ 1923) సెక్షన్ 9 లేదా 23 కింద రెండుసార్లు నేరం లేదా

(సి) బాంబే ప్రివెన్షన్ ఆఫ్ గ్యాంబ్లింగ్ యాక్ట్, 1887 (బాం. IV ఆఫ్ 1887) సెక్షన్ 4 లేదా 12A కింద లేదా బాంబే ప్రొహిబిషన్ యాక్ట్ , 1949 (1949 యొక్క బాంబే XXV) కింద మూడు సంవత్సరాల వ్యవధిలో మూడుసార్లు నేరం కమీషనర్ , జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ లేదా ఈ విషయంలో రాష్ట్ర ప్రభుత్వంచే ప్రత్యేకంగా అధికారం పొందిన సబ్-డివిజనల్ మేజిస్ట్రేట్, అటువంటి వ్యక్తి తాను దోషిగా నిర్ధారించబడిన నేరానికి సమానమైన నేరానికి పాల్పడే అవకాశం ఉందని అతను విశ్వసించడానికి కారణం ఉంటే, అటువంటి వ్యక్తిని ఆదేశించవచ్చు తన అధికార పరిధిలోని స్థానిక పరిమితిలో ఉన్న ప్రాంతం వెలుపల తనను తాను తొలగించుకుంటాడు , అటువంటి మార్గం ద్వారా మరియు పేర్కొన్న అధికారి సూచించిన సమయంలో మరియు తనను తాను తీసివేయమని నిర్దేశించిన ప్రాంతంలోకి ప్రవేశించవద్దు లేదా తిరిగి రాకూడదు.

తన ముగింపుకు చేరుకోవడంలో , లెజిస్లేచర్ ప్రెసెంట్ పార్టీసిపుల్ (present participle) ను "ఉంది" అని ఉపయోగించిందని మరియు సెక్షన్ ప్రారంభ భాగంలో గత పార్టీసిపుల్ (participle) ని ఉపయోగించలేదని మరియు ఈ సెక్షన్‌ని ఇక్కడ మాత్రమే ఉపయోగించాలని సూచించిందని నేర్చుకున్న సింగిల్ జడ్జి గమనించారు. చట్టం అమలులోకి వచ్చిన తర్వాత వ్యక్తి దోషిగా నిర్ధారించబడ్డాడు. శిక్షాస్మృతి సెక్షన్‌గా ఉన్నందున, దానిని భావికోణంలో అర్థం చేసుకోవాలని అతను గమనించాడు. సెక్షన్ 57 కేవలం సిటీ ఆఫ్ బాంబే పోలీస్ యాక్ట్ , 1902లోని సెక్షన్ 27లోని నిబంధనలను తిరిగి అమలు చేసిందని అసిస్టెంట్ గవర్నమెంట్ ప్లీడర్ చేసిన వాదనను అతను తిప్పికొట్టాడు. మరియు 1951లోని బాంబే పోలీసు చట్టంలోని సెక్షన్ 167 ద్వారా పాత చట్టం కింద ఏర్పడిన బాధ్యత భద్రపరచబడింది. ఉత్తర్వు జారీ చేసే సమయంలో డిప్యూటీ కమీషనర్ ఆఫ్ పోలీస్, 1949లో తన నేరారోపణ ఆధారంగా విష్ణు రామచంద్ర కార్యకలాపాలపై నమ్మకం కలిగి

ఉన్నారని చెప్పలేమని, అతను తప్పనిసరిగా బహిష్కరణకు ఆదేశించాలని పేర్కొన్నాడు. ఆ కారణంగా మరియు చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత నేరారోపణ జరగలేదనే కారణంతో చెల్లనిదిగా పరిగణించబడుతుంది.

మా ముందు విచారణలో, ప్రతివాది ప్రాతినిధ్యం వహించలేదు. మేము అప్పీల్‌కు మద్దతుగా **మిస్టర్ ధేబర్**ను విన్నాము మరియు మా అభిప్రాయం ప్రకారం, చట్టంలోని సెక్షన్ 57కి సంబంధించి హైకోర్టు తీసుకున్న అభిప్రాయం సరైనది కాదు. ఒక చట్టాన్ని ఉద్దేశపూర్వకంగా లేదా పునరాలోచనలో అమలు చేయాలనుకుంటున్నారా అనే ప్రశ్న బాగా స్థిరపడిన సూత్రాలకు అనుగుణంగా నిర్ణయించబడాలి. ప్రధాన సూత్రం ఏమిటంటే, శాసనాల భాష వాటిని స్పష్టంగా లేదా పునరాలోచనకు గురిచేస్తే తప్ప, చట్టాలను ఎల్లప్పుడూ భావానుసారంగా అర్థం చేసుకోవాలి. లేదా అవసరమైన సూచనల ప్రకారం కొత్త నేరాలను సృష్టించే శిక్షా శాసనాలు ఎల్లప్పుడూ భావివిగా ఉంటాయి, కానీ వైకల్యాలను సృష్టించే శిక్షా శాసనాలు, సాధారణంగా భావివివరణలో వివరించబడినప్పటికీ, వాటిని గత సంఘటనలకు వర్తింపజేయాలనే స్పష్టమైన ఉద్దేశం ఉన్నప్పుడు కొన్నిసార్లు పునరాలోచనలో వివరించబడుతుంది. శిక్షా శాసనాలు ఎందుకు అంతగా రూపొందించబడ్డాయి అనే కారణాన్ని **మిడ్‌ల్యాండ్ Rly** లో **ఎర్లే, సి.జె. Company V. Pye** (10 **C.B.** (N.S.) **179, 191.**) క్రింది పదాలలో:

"శాసనసభ ఉద్దేశం స్పష్టంగా , సాదాసీదా మరియు స్పష్టమైన భాషలో వ్యక్తీకరించబడకపోతే, పార్లమెంటు చట్టానికి పునరాలోచన చర్యను ఇవ్వకుండా చట్టాన్ని సరిగ్గా నిర్వహించడం వారి కర్తవ్యం ; ఎందుకంటే అది చేసే సమయంలో చట్టబద్ధమైన ఒక చర్య , కొన్ని కొత్త చట్టం ద్వారా చట్టవిరుద్ధం చేయబడుతుందనేది ఒకరి న్యాయ స్పృహను స్పష్టంగా దిగ్భ్రాంతికి గురిచేస్తుంది.

ఈ సూత్రం ఇప్పుడు మన రాజ్యాంగం ద్వారా గుర్తించబడింది మరియు శాసన అధికారంపై రాజ్యాంగ పరిమితిగా స్థాపించబడింది.

ఏదేమైనప్పటికీ, కొత్త శిక్షను సృష్టించే చట్టాలు ఉన్నాయి , కానీ గత ప్రవర్తన ఆధారంగా కొన్ని చర్యలను అనుమతిస్తాయి. అటువంటి శాసనాలకు , రెట్రోస్పెక్టివ్ ఆపరేషన్‌ని చూపించే భాషలో వ్యక్తీకరించినట్లయితే, సూత్రం వర్తించదు. **లార్డ్ కోల్‌రిడ్జ్, C.J., రెక్స్** V. **బర్త్‌విజిల్** ((1889) 58 L.J. (N.S.) M.C. 158)లో వాదనల సమయంలో గమనించినట్లు:

"చట్టాల మూలాలు పునరాలోచనకు సంబంధించినవి , మరియు ఎక్స్‌ప్రెస్ పదాలు లేకుండానే రెట్రోస్పెక్టివ్‌గా తీసుకోవచ్చు , ఎందుకంటే అవి ఇప్పటికే ఉన్న చెడుకు నివారణను

అందించడానికి ఆమోదించబడ్డాయి". నిజానికి , వివాహిత స్త్రీల (Maintenance in Case of Desertion) చట్టం , 1886 కింద ఉద్భవించిన కేసులో , ఈ చట్టం స్పష్టమైన పదాలు లేకుండా పునరాలోచనలో ఉంచబడింది. అది చెప్పబడినది:

"ఇది ఇప్పటికే ఉన్న చెడును నయం చేయడానికి మరియు వివాహిత స్త్రీలను విడిచిపెట్టడానికి ఒక నివారణను అందించడానికి ఉద్దేశించబడింది, చట్టం ఆమోదించడానికి ముందు అలాంటి ఎడబాటు జరిగినా లేదా".

వర్తించే మరొక సూత్రం ఏమిటంటే , హానికరమైన పాత్ర యొక్క చర్యల నుండి ప్రజలను రక్షించడానికి రూపొందించిన చట్టం , భాష అటువంటి వివరణను అంగీకరించినట్లయితే , దానికి సమానమైన భావి అర్థం ఉన్నప్పటికీ , పునరాలోచనలో అర్థం చేసుకోవచ్చు. **క్వీన్ V. వైన్** ([1875] 10 Q.B. 195), నేరానికి పాల్పడినట్లు రుజువైతే, చిల్లరగా స్పిరిట్‌లను విక్రయించే వ్యక్తులపై అనర్హత వేటు వేయడంతో వ్యవహరించింది , చట్టం అమలులోకి రాకముందే దోషులుగా నిర్ధారించబడిన వ్యక్తులకు ఈ చట్టం పునరాలోచనలో వర్తించబడుతుంది. **కాక్‌బర్న్, C.J**., గమనించినది:--

"ఈ చట్టం యొక్క ఉద్దేశ్యం కేవలం ఈ అనర్హతను అదనంగా విధించడం ద్వారా నేరారోపణకు శిక్షను మరింత తీవ్రతరం చేయడమేనని ఎవరైనా భావించినట్లయితే , నేను **మిస్టర్ పోలాండ్ యొక్క వాదన** యొక్క బలాన్ని అనుభవించవలసి ఉంటుంది , ఇది పెట్టడంలో పొందిన నియమంపై స్థాపించబడింది. శాసనాల మీద నిర్మాణం --- వారు వారి స్వభావంలో శిక్షార్హమైనప్పుడు, భాషకు భావి ప్రభావాన్ని కలిగి ఉండగల సామర్థ్యాన్ని కలిగి ఉంటే మరియు తప్పనిసరిగా పునరాలోచన చేయనవసరం లేనట్లయితే , వాటిని పునరాలోచనలో అర్థం చేసుకోకూడదు. కానీ ఇక్కడ చట్టం యొక్క లక్ష్యం నేరస్థులను శిక్షించడం కాదు, కానీ అనుమానాస్పద స్వభావం గల వ్యక్తులు స్పిరిట్‌లను రిటైల్ చేసే బహిరంగ సభల నుండి ప్రజలను రక్షించడం....చట్టాన్ని పరిశీలిస్తే , ఉపయోగించిన పదాలు గతంలో మరియు భవిష్యత్తులో దోషులుగా ఉన్న వ్యక్తుల నుండి ప్రజలను రక్షించే ఉద్దేశ్యాన్ని దిగుమతి చేసుకున్నట్లు అనిపిస్తుంది; ఈ పదాలు ప్రభావంలో "ప్రతి దోషి"కి సమానం.

అదే సందర్భంలో, ఆర్చిబాల్డ్, J., అతను గమనించినప్పుడు బలవంతంగా వ్యక్తీకరించాడు:--

"నేను పూర్తిగా అంగీకరిస్తున్నాను , అది కేవలం శిక్షాస్మృతి అయితే , మనం దానిని పునరాలోచన చర్యగా ఇవ్వకూడదు ; కానీ ఇది ప్రజా మరియు సామాజిక క్రమానికి సంబంధించి ఒక చట్టం, మరియు జరిమానాలు విధించడం కేవలం అనుషంగికమైనది.

అదేవిధంగా, **Ex parte ప్రాట్** ([1884] 12 Q.B. 334)లో, "ఒక రుణగ్రహీత దివాలా చర్యకు పాల్పడతాడు" అనే పదాలను స్వీకరించడానికి కోర్టును అనుమతించేందుకు , **కాటన్, L.J**., ఈ పదాలను పునరాలోచనలో చూపుతూ, గమనించి:__

"చట్టం అమలులోకి వచ్చిన తర్వాత చేసిన దివాలా చర్యలు మాత్రమే ఉద్దేశించినవి అని చూపించే '**కమిట్‌లు**' అనే పదాలపై ఆధారపడలేమని నేను భావిస్తున్నాను."

అదే సందర్భంలో, **బోవెన్, L.J.** యొక్క పరిశీలనలు:__

“చట్టాన్ని ఎంత ఎక్కువగా అధ్యయనం చేస్తే అది చాలా విచిత్రమైన రీతిలో రూపొందించబడిందని నేను భావిస్తున్నాను. ఇది కళాత్మకంగా రూపొందించబడిందని నా ఉద్దేశ్యం కాదు. దివాలా కోడ్ నిర్మించబడుతుందనే ఆలోచనతో ఇది రూపొందించబడిందని నేను భావిస్తున్నాను మరియు ప్రస్తుత కాలాన్ని ఉపయోగించినప్పుడు, అది సమయానికి సంబంధించి కాదు, కానీ తర్కం యొక్క ప్రస్తుత కాలంగా ఉపయోగించబడింది”.

Fry, L.J., జోడించబడింది:__

“సెక్షన్‌లోని వర్తమాన కాలం యొక్క అర్థం గురించి నేను **బోవెన్, L.J**.తో పూర్తిగా అంగీకరిస్తున్నాను; ఇది సమయంతో సంబంధం లేకుండా ఒక పరికల్పనను వ్యక్తీకరించడానికి ఉపయోగించబడుతుంది”.

బోర్క్ V. **నట్** ([1894] 1 Q. B. 725) లో, **లార్డ్ ఎషర్, M.R**., **బోవెన్ అండ్ Fry, LL.J**. యొక్క ఈ పరిశీలనల గురించి మాట్లాడుతూ, గమనించారు:--

“.... ఈ శాసనంలో వర్తమాన కాలాన్ని ఉపయోగించినప్పుడు (దివాలా చట్టం, 1883లోని సెక్షన్ 32) పరిగణించవలసిన సమయం కోర్టు చర్య తీసుకోవలసిన సమయం , మరియు షరతు యొక్క సమయం కాదు. అది పని చేయవలసిన అంశాలు ఉనికిలోకి వచ్చాయి.”

పైన పేర్కొన్న సూత్రాలను వర్తింపజేస్తూ , **లార్డ్ ఎషర్ , M.R.**, ఈ విభాగం పునరాలోచనకు సంబంధించినది కాదని , భావికాదని అభిప్రాయపడ్డారు , ఎందుకంటే ముఖ్యమైన సమయం ఏమిటంటే, వ్యక్తి అనర్హుడా మరియు అది చట్టం ఆమోదించిన తర్వాత కాలానికి సంబంధించినది. అయితే, "ఇది పునరాలోచన అని చెప్పగలిగినప్పటికీ, దాని చట్టాలు పూర్తిగా ప్రజా ప్రయోజనం కోసం మాత్రమే, మరియు శిక్షాస్మృతి రెట్రోస్పెక్టివ్ చట్టం యొక్క ఆపరేషన్‌ను పరిమితం చేసే నియమం వర్తించదు, ఎందుకంటే ఈ శాసనం శిక్షార్హమైనది కాదు" .

ఈ సూత్రాలు ఏకగ్రీవంగా వ్యక్తీకరించబడనప్పటికీ , ఇంగ్లండ్ మరియు భారతదేశంలో తరువాతి సందర్భాలలో ఆమోదించబడ్డాయి. **గణేషన్ V. ఎ.కె. జోస్లిన్** (A.IR. 1957 Cal. 33, 38), **చక్రవర్తి, C.J.**, గమనించారు, **సర్కార్, J.** లో (అప్పటిలాగే), అంగీకరిస్తున్నారు:--

"అయినప్పటికీ, సాధారణమైనప్పటికీ మరియు నేను దాదాపుగా నిర్మాణ నియమావళిని అని చెప్పగలను మరియు చట్టాలు , ప్రత్యేకించి బాధ్యతలను సృష్టించే శాసనాలు , స్పష్టమైన నిబంధన ఉంటే తప్ప , వాటికి పునరాలోచన చర్యను అందించడానికి వీలుగా భావించకూడదు. ఆ ప్రభావం లేదా నిబంధనలలో సూచించిన అవసరమైన ఉద్దేశ్యం , కోర్టులు కొన్నిసార్లు చర్య తీసుకున్న మరొక సూత్రం ఉంది. ఒక చట్టం యొక్క ఉద్దేశ్యం ఎవరికీ శిక్ష విధించడం కాదని , కానీ అవాంఛనీయ వ్యక్తుల నుండి ప్రజలను రక్షించడం , నేరారోపణ లేదా వారి పాత్రపై దుష్ప్రవర్తన , సాధారణ నిర్మాణ నియమాన్ని ఖచ్చితంగా వర్తింపజేయవలసిన అవసరం లేదు.

తాహెర్ సైఫుద్దీన్ V. Tyebbai మూసాజీ (A.I.R. 1953 Bom. 183, 186, 187)లో, అదే సూత్రాలను **చాగ్లా** మరియు **సి, జె.** మరియు **భగవతి, J.** (అప్పటిలాగే), మరియు **క్వీన్ V. సెయింట్ మేరీ వైట్‌చాపెల్** ([1848] 12 Q.B. 120 (B): 116 E.R. 811) గురించి కూడా ప్రస్తావించబడింది, ఇక్కడ **లార్డ్ డెన్మాన్, C.J.**, తన తీర్పులో గమనించారు:--

"...చట్టం ఆమోదించబడిన తర్వాత వితంతువులుగా మారిన వ్యక్తులకు మాత్రమే చట్టం యొక్క కార్యాచరణ పరిమితమైందని చెప్పబడింది , మరియు ఉద్దేశించిన రెట్రోస్పెక్టివ్ శాసనానికి వ్యతిరేకంగా ఉన్న ఊహ ఈ నిర్మాణానికి మద్దతునిచ్చింది ; కానీ మేము శాసనం దాని ప్రత్యక్ష కార్యాచరణలో ఉందని మేము చూపించాము , ఎందుకంటే ఇది భవిష్యత్ తొలగింపులకు మాత్రమే సంబంధించినది, మరియు దాని చర్యకు సంబంధించిన ఆవశ్యకతలలో కొంత భాగం దాని గడిచే సమయానికి పూర్వం నుండి తీసుకోబడినందున దీనిని పునరాలోచన శాసనం అని సరిగా పిలవలేదు."

ఇప్పుడు, బాంబే పోలీసు చట్టం , 1951లోని సెక్షన్ 57 , కొత్త నేరాన్ని సృష్టించలేదు లేదా నేరం కాని దానిని శిక్షార్హమైనదిగా చేయలేదు. ఇది ఒక నిర్దిష్ట రకమైన నేరాలకు పాల్పడిన అవాంఛనీయ వ్యక్తుల కార్యకలాపాల నుండి ప్రజలను రక్షించడానికి రూపొందించబడింది. ఈ విభాగం అధికారులు వారి నేరారోపణలను గమనించడానికి మరియు వారి కార్యకలాపాల ప్రాంతం వెలుపల ఉంచడానికి మాత్రమే అనుమతిస్తుంది , తద్వారా ఇటువంటి కార్యకలాపాలు పునరావృతం కాకుండా ప్రజలకు రక్షణ ఉంటుంది. **రెక్స్ V. ఆస్టిన్** ((1913) 1 K.B. 551. 556)లో **ఫ్లిమోర్, జె**. ద్వారా గమనించబడింది.

"ఏ వ్యక్తికి కూడా తన గత నేరాలు మరియు వాటి పర్యవసానాలపై అటువంటి హక్కులు ఉండవు, భవిష్యత్తులో ఏ చట్టమూ అతని మునుపటి చరిత్రకు సంబంధించి ఏదీ పరిగణించరాదని నొక్కి చెప్పగలడు."

శిక్షించబడిన ఒక నేరస్థుడు అతని పూర్వజన్మలను గమనించే కొన్ని చట్టం ద్వారా అతని చర్యలు మరియు ప్రవర్తనలో నిరోధించబడవచ్చు ; కానీ చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత అతనిపై తీసుకున్న చర్య ఉన్నంత కాలం , శాసనం పునరాలోచనలో వర్తిస్తుందని చెప్పలేము. సందేహాస్పద చట్టం కాబట్టి పునరాలోచనలో వర్తించదు కానీ ప్రాస్పెక్టివ్లీ/భావి.

చట్టం ఆమోదించబడటానికి ముందు గత చర్యల ఆధారంగా ఒక చర్యను సెక్షన్ యొక్క భాష నిషేధించినట్లయితే ఇది పరిగణనలోకి తీసుకోవలసి ఉంది. "ఉన్నది" అనే క్రియాపదం ప్రెజెంట్ పర్ఫెక్ట్ టెన్స్‌లో ఉంది మరియు దీని అర్థం "ఉండాలి". అయితే , చట్టం యొక్క స్కీమ్‌ను మొత్తంగా మరియు ప్రత్యేకించి దానిలోని ఇతర భాగాలను చూస్తే , పూర్వపు అర్థం ఉద్దేశించబడినట్లు స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. "ఉంది" అనే క్రియ గత చర్యలను వివరిస్తుంది మరియు **Ex Parte Pratt** ([1884] 12 Q.B. 334) లో **Fry**, **L.J**. యొక్క భాషను అరువుగా తీసుకోవడానికి, "సమయంతో సంబంధం లేకుండా ఒక పరికల్పనను వ్యక్తీకరించడానికి ఉపయోగించబడుతుంది".

అయితే, బొంబాయి పోలీసు చట్టంలోని సెక్షన్ 57 యొక్క అవసరాన్ని సంతృప్తి పరచడానికి ఒక బహిష్కరణ ఉత్తర్వు తప్పనిసరిగా సకాలంలో తగినంత సామీప్యత ఉన్న నేరారోపణను పరిగణనలోకి తీసుకుంటూ , ఖచ్చితంగా నిర్ధారిస్తుంది. ఖచ్చితమైన నియమం ఏదీ నిర్దేశించబడదు కాబట్టి, ప్రతి కేసు దాని స్వంత వాస్తవాలపై ఆధారపడి ఉండాలి.

ఫలితంగా, మేము నిర్దోషిత్వాన్ని పక్కన పెట్టాము మరియు రద్దు చేస్తాము హైకోర్టుకు కేసు ఇతర పాయింట్లపై పరిష్కారం కోసం పంపిస్తూ దాని ముందు మరియు మేము ఇక్కడ చేసిన పరిశీలనల వెలుగులో కోరారు.

అప్పీల్ అనుమతించబడింది.